

Отблъсваха го деколтетата, които задирѣха женени и неженени; не му се нравеше престореностѣта, която видѣ по театри и клубове, по бирарии и градини; и отбѣгваше да ги посещава. Отъ нѣмай кжде, по настояване на приятели, той отиваше нѣкжде и недочакалъ края — връщаше се дома, съкрушенъ отъ нерадостни мисли за онова ново общество, което се смѣта за цвѣтъ на българското племе.

Петъръ Габара чулъ мнението на познати и приятели за това какво нѣщо е живота — разбираше, че по неговитѣ обноски и разбирания го считаха за наивенъ. Ала това не го смущаваше. Болѣше го за това, че неговата Койка е попаднала срѣдъ такова общество.

И тогава се замислѣше за чистотата на селото: за здравия смисълъ на живота въ Сребърна и лѣгаше на гърди му тежка тжга по оня чистъ и разбранъ животъ. Тогава Добруджа му се представляваше обѣтована земя; обикна я още по-силно и мисълѣта му се носѣше къмъ равнинигѣ на далеченъ край, гдето той противъ своето горѣщо желание, не можеше да иде.

Какъ пленителна, какъ възжелана му се мѣркаше Добруджа, въ такива часове!

И едничката мисълъ по Добруджа бѣше неговата утѣха, Срѣдъ тоя мракъ въ столицата, мисълѣта по родно село бѣ нѣкаква дивна приказка и той не се насищаше на тия спомени, съ които всѣкога лѣгаше и ставаше.

— Какъ мило и хубаво е тамъ!—въздъхваше той.

И както следъ хубавъ сънуванъ сънь, пробудилиятъ блѣнува по сънуваното — тъй и Петъръ Габара, следъ преживѣнитѣ дни въ спомени по Добруджа, заблѣнува и затжтува още по-силно по роденъ край.

XIX.

Къмъ края на пролѣтѣта, Петъръ Габара бѣше възражданъ отъ вестѣта, че той става дѣдо и че му се